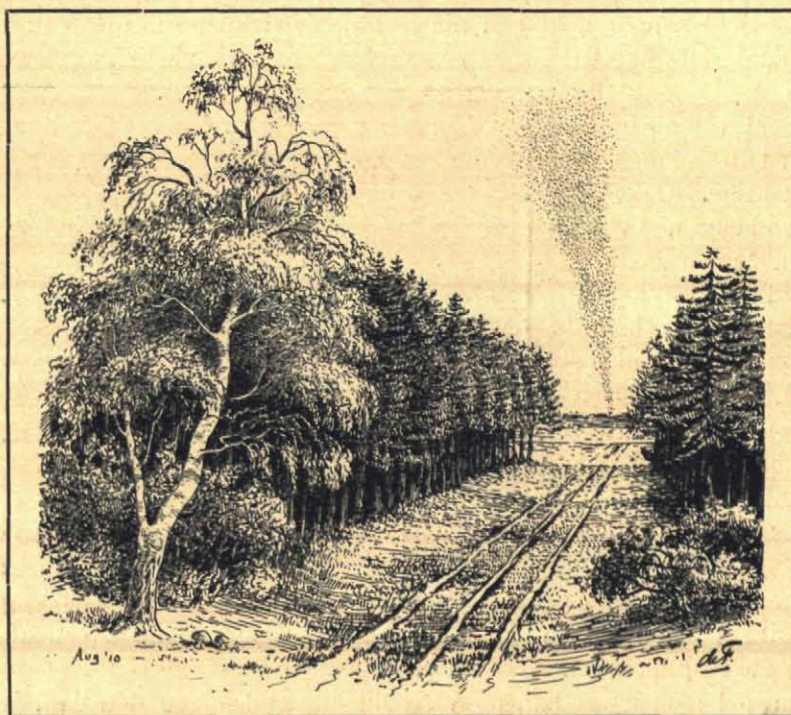

MUGGENWOLKEN.

HET was bladstil geworden in den avond van den 3den Augustus, beklemmend stil, alsof de gansche natuur in gespannen verwachting lag van iets vreeselijks, dat gebeuren ging. Onbewogen staken de dennetjes hun pluimige kruinen omhoog, stijf en stram naast elkander staande, heel rechtop, als rekten zij zich uit om zoo ver mogelijk te kunnen uitkijken over de schier eindeloos wijd zich uitstrekende Renkumsche heide. De zon was reeds ondergegaan, oranje-rood, als een Chineesche lampion, in een wolkeloozen hemel. Nu hing daar in de verte de

De Muggenwolk.

avondnevel, waarin het verschiët wegwaasde. Donkerbruin kleurde de hei, want de paarsche gloed van haar bloei was nog niet doorgebroken. Enkele bochtige karresporen lagen als blanke nerven daar doorheen getrokken. En het zwart-groen der dennenbosschen vormden een passende omlijsting bij dat weinig blijde landschap.

Zwijgend wandelden wij terug naar ons hôtel. Onze weg voerde door een boschperceel, recht toe, recht aan, als was hij getrokken langs een meters-lange liniaal. Dat gaf een wijd uitzicht en in de verte zagen wij de golvende heide,

aan den einder afgesloten door een dennenbosch. Daarboven scheen zich een rookpluim omhoog te verheffen, als gestuwd uit een schoorsteen, onzichtbaar ergens achter dat dennenbosch, heel in de verte.

„Of het ook stil is,” zeide ik tot mijn vriend, „zie eens hoe de rook uit dien schoorsteen kaarsrecht omhoog gaat. Tot zelfs in de bovenste luchtlagen gaat er geen zuchtje.”

„Ik geloof niet, dat het een rookpluim is,” antwoordde hij. „Nooit zag ik er een zoo hoog opstijgen. Zou het niet een nevelhoos kunnen zijn, waarover onlangs de weervoorspeller in het *Handelsblad* geschreven heeft?”

„Dat heb ik niet gelezen, maar een nevelhoos bij onbewolkte lucht lijkt mij weinig aannemelijk.”

Al pratend wandelden wij verder en zoo kwamen wij langs een dwarsweg, die den onzen rechthoekig sneed en even rechtlijnig was. Een blik daarin slaande, zagen wij tot onze groote verbazing ook aan het eindeloos einde van dezen weg zulk een rookpluim opgaan!

„Zie je dat?” riep ik uit. „Eén schoorsteen, in de verte juist in de as van een weg gelegen, dat kan. Maar een tweede, dat is onwaarschijnlijk. Die rook moet iets anders zijn.”

Nu gingen wij beter opletten. Staande aan den boschrand op de Renkumsche heide, hadden wij enkele muggenzwermen bespeurd, een vroolijken avonddans uitvoerend bij het wegsterven van den dag. Het bleek nu, dat hier zich de jolige dansers in grooter aantal bijeengevoegd hadden en ware wolken vormden zich uitstrekkend volgens de lengte-assen der wegen, juist midden tusschen de boschranden in, en op ongeveer drie meter verheven boven den beganen grond. Door perspectivisch verkeerd te zien, hadden wij ons de zich horizontaal uitstrekende kolom, verticaal staande en als naar boven zich geleidelijk verbreedend gedacht, waardoor de illusie van rook uit een ver verwijderden fabrieksschoorsteen was ontstaan. De hierbij gevoegde afbeelding geeft, juist als in de werkelijkheid het geval was, tot een zelfde gezichtsbedrog aanleiding.

Nu bleek ook, dat wij reeds geruimen tijd onder zoo'n wolk geloopt hadden. Vervuld van het indrukwekkend schouwspel, dat de over de Renkumsche heide ondergaande zon ons had bereid, waren wij in gedachten verdiept huiswaarts gekeerd en hadden geen aandacht geschonken aan het geluid, door al die dansende muggen voortgebracht, en dat ons nu trof als een ononderbroken gezoem en gebrom, eenigszins gelijkend op dat van trillende telegraafdraden.

Daar waren er dan ook zoo eenige aan den dans! Als je, omhoog kijkend, een totaalindruk van die insecten-massa opving, dan leken het telkens verschietende punten en stippen en strepen in ononderbroken warreling door elkaar woelend. Maar hield je een enkel insect in het oog, dan zag je dat volgens een zig-zag-lijn langzaam omhoog klimmen, om dan plotseling met een zetje weer omlaag te schieten en dan hetzelfde spelletje weer te herhalen. Elke mug verplaatste zich dus over een betrekkelijk geringen afstand. De geheele wolk

stond dan ook vrijwel stil, ofschoon elk individu, dat er deel van uitmaakte, zich blijkbaar hartstochtelijk overgaf aan den zwijmel van den dans. En bij aandachtig toezien, bleek er inderdaad wel hartstocht bij in 't spel te zijn. Af en toe toch vielen twee dansers in innige omhelzing uit den wolk naar beneden: zij hadden elkander hun liefde verklaard en waren een paartje geworden!

Dat belooft wat voor de volgende generatie. Want het muggenheir, dat hier hoogtijd vierde, liep in de millioenen. De wolk, waaronder wij liepen, zal ongeveer een vierkante meter in doorsnede geweest zijn. Als wij het aantal muggen per centimeter dikte op honderd schatten, is dat niet te veel. Onze weg door de bosschen was ongeveer 800 meter lang, en altijd door zoemde en bromde het darteleg muggenvolkje boven ons. Hun aantal moet dus in de acht millioen gelooopen hebben! En daar de dwarswegen ook allen hun muggenwolken hadden, waren er alleen in de onmiddellijke nabijheid van ons hotel genoeg om elk inwoner van Nederland te doen vergaan van de jeuk, als zij zich allen aan bloed van vaderlandschen bodem gingen te goed doen!

Wij waren in den loop van den avond het verschijnsel alweer zoowat vergeten, doch toen wij onze slaapkamers gingen betrekken, werd ik er bij het opsteken van het licht weer levendig aan herinnerd. Ik had de ramen wijd open laten staan en met de geurige, koele Geldersche avondlucht waren ook tal van muggen binnen gekomen. Ze zaten in grooten getale tegen het gewitkalkte plafond, dat er nu bedenkelijk gespikkeld uitzag. Het licht wekte eenige onrust onder hen, en ik haastte mij te bed. Maar van slapen was geen sprake. Telkens hoorde ik het dreigend gezoem naderen en voelde ik mij op handen en gelaat steken. Het was te warm om het laken beschermend over mij heen te spreiden: een maatregel trouwens, dien ik zeker met hoofdpijn zou moeten bekoopen. Dus zat er niet anders op, dan mij tegen mijn belagers te verweren, en waar ik ze voelde neerstrijken, daar kletste ik er op. Er sneuvelden zoo verscheidene muggen, maar wat beteekende dat tegenover de legermacht, die stelling gekozen had op het plafond om mij vandaar te bespringen. Kon ik nu maar over genoeg zelfbeheersching beschikken om die beesten te laten begaan, dan was ik wel ingeslapen. Maar het denkbeeld van voljeukende beten te zullen zitten, liet mij niet los. En dan: wat een helsch irriteerende manier hebben zij om je te naderen. Niet die groote mug, die met basgeluid recht op haar doel afgaat en neerstrijkt op het lelletje van je oor of op het puntje van je neus. Dat is een royale vijand, die vrijmoedig en stout aanvalt, een eerlijke vechter, die strijdt voor zijn levensbehoefte. Maar die kleine geniepige mug, die met hoog en fijn trillend gezoem neerstrijkt in de buurt van haar slachtoffer, telkens een beetje nader, tot zij eindelijk op hand, wang of kin vindt wat zij zoekt. Die houdt je uit den slaap, want ze brengt je in spanning: immers je hebt haar hooren neerstrijken en nu weet je, dat ze met haar venijnig steek-apparaat de omgeving sondeert. Ze heeft je geroken en je bent er bij! Maar ze is terechtgekomen op je hemdsmouw. Daar zoemt 't even

met een hoogfijnen triller. Dat is de mug, die zich een eindje verplaatst, om opnieuw te sondeeren. Weer zoemt 't. Zal je nú voelen, dat ze je ergens steekt? Voel je daar niets op je duim? Of op den rug van je hand? Een slag — en met treiterig gezoem hoor je de mug wegdazen, om nu haar geluk bij je hals te beproeven.... Gewoonlijk wint zij het pleit.

Terwijl ik slag leverde tegen mijn belagers, was het bereids drie uur in den ochtend geworden. Reeds had ik allerlei middelen beproefd. Ik had een brandende kaars op het balcon gezet om de muggen naar buiten te lokken; ik bracht ze met een handdoek in opschudding en trachtte ze het raam uit te jagen; ik bestreek mijn gelaat, bij gebrek aan kruidnagel-olie, met eau-de-cologne en sprenkelde er rijkelijk van op hoofdkussen en laken. 't Hielp allemaal niets, ja, 't leek wel alsof er daarna nog meer op mij af kwamen. Eindelijk bezon ik mij op de mogelijkheid om een klamboe te bouwen. Boven mijn hoofdkussen plaatste ik, bij wijze van bedde-hemel, het tafeltje, juist als die man in de Fleet, met wien Sam Weller zijn slaapvertrek deelde. Die deed het echter, omdat hij in zijn rijke dagen een ledikant met een hemel gewend geweest was. Mijn doel was meer om onder het tafelblad beschutting te zoeken. Bij het sluiten van het venster was mij gebleken, dat de tullen gordijntjes maar zeer losjes opgehangen en aan de onderste punten met punaises bevestigd waren. Ik nam ze af, sloeg ze om de tafel heen en prikte ze met de punaises vast. Voorzichtig schoof ik onder de afsluiting en lag nu met hoofd en armen in een gazen kooi, die wel niet volkomen muggen-proof was, maar toch de nadering van mijn vijanden bemoeilijken zou. Heel veel ruimte was er niet onder dat kleine tafeltje: van lekker je draai nemen kon geen sprake zijn, want dan stiet ik met m'n hoofd tegen den kant van een tafelpoot. Bovendien waren drie muggen mee binnengedrongen: een groote en twee kleinen. De groote was, bij het inmiddels toegenomen daglicht gauw gevangen, maar die kleine rakkers hielden mij nog een geruimen tijd bezig. Eindelijk was mijn klamboe gezuiverd en hoorde ik met innig leedvermaak, hoe mijn bloeddorstige vijanden bij hun nadering blijkbaar telkens op de tulle gordijntjes stuitten. Eindelijk dan kreeg ik rust en sliep in. Jammer, dat niemand mij zóó heeft zien liggen!

DE F.

